

Но най-голѣма радостъ е на малкитѣ дѣца. Паднж първий снѣгъ, отворихъ се за тѣхъ много игри. Гледашъ едни съ радостъ тѣпчѣтъ снѣгътъ; други съ зачервени бузи игражтъ по него. А по-гомѣмитѣ отъ тѣхъ се навалили около една снѣжна топка и жъ тѣркажтъ, или пѣкъ издигатъ нѣкой челоуѣкъ. Но най-хубавата игра се паднжла на Дима и Пенка. Взели шейната и съ Францътъ отишли отъ вѣнъ отъ градътъ до баирътъ. Димо сѣднжлъ на шейната, а Пенка го тика отдирѣ. Когато шейната се засилила, Пенка се качила на неж и „ура“ отъ високия баиръ и заедно съ запѣхтения Францъ се озоватъ чакъ долу!

Весела игра—изреждатъ се единъ по единъ и съ „ура“ слизатъ отъ баирътъ. Така си игражтъ до като се уморѣжтъ. Слѣдъ това се заврѣщатъ въ къщи.

ЗИМНО ПОЛЕ.

— Ой, полѣни,
Погрознѣли!
Дѣ—ка ви сж
Птиченцата?
Дѣ—ка ви сл.
Трѣвицитѣ?
Птиченцата
Побѣгнжли,
Трѣвицитѣ
Изсѣхнжли!

— Ой, дѣтенце,
Ой, момченце!
Тежка зима
Умъртви ма,
Тѣмна мъгла
Погрози ма,
Но когато
В' пролѣти се,
Ела, тогазъ
Почуди се!